

“मीठे बच्चे – आफ्नो चार्ट राखेमा थाहा हुन्छ म अघि बढिरहेको छु या पछि हटिरहेको छु ? देह अभिमानले पछि हटाउँछ, देही अभिमानी स्थितिले अगाडि बढाउँछ ।”

प्रश्न:- सत्ययुगको आदिमा आउने आत्मा र पछि आउने आत्माहरूमा मुख्य अन्तर के हुन्छ?

उत्तर:- आदिमा आउने आत्माहरूले सुखको चाहना राख्छन् किनकि सत्ययुगको आदि सनातन धर्मले धेरै सुख दिन्छ। पछि आउने आत्मालाई सुख माग्नै आउँदैन, तिनीहरूले शान्ति माग्छन्। बेहदको बाबाबाट सुख र शान्तिको वर्सा हरेक आत्मालाई प्राप्त हुन्छ।

ओम् शान्ति । भगवानुवाच। जब भगवानुवाच भनिन्छ भने बच्चाहरूलाई कृष्ण बुद्धिमा आउँदैन। बुद्धिमा शिवबाबा नै आउँछ। मुख्य कुरा हो बाबाको परिचय दिनु किनकि बाबाबाट नै वर्सा मिल्छ। तिमी यस्तो भन्दैनौं—हामी शिवबाबाका अनुयायी हौं। होइन, शिवबाबाको सन्तान हौं। जहिले पनि आफूलाई बच्चा सम्झ। अरू कसैलाई पनि थाहा छैन— उहाँ बाबा-शिक्षक-गुरु पनि हुनु हुन्छ। तिमी बच्चाहरूमा पनि धेरै छन् जसले बिसिहाल्छन्। यो याद रहे पनि अहो सौभाग्य। बाबालाई बिसिन्छन्, फेरि लौकिक देहका सम्बन्धी याद आउँछ। वास्तवमा तिम्रो बुद्धिबाट अरू सबै निस्किएर जानु पर्छ। एक बाबा नै याद रहोस्। तिम्रो भन्दछौं— त्वमेव माताश्च पिता... यदि दोस्रो कोही याद आयो भने यस्तो भनिदैन कि सद्गतिमा गइरहेका छन्। देह अभिमान भएमा दुर्गति नै हुन्छ, देही-अभिमानि भएमा सद्गति मिल्छ। कहिले तल, कहिले माथि चढ्ने-उत्रिने गरिन्छन्। कहिले अघि बढ्छन्, कहिले पछि हट्छन्। देह-अभिमानमा त धेरै आउँछन्, त्यसैले बाबाले सदैव भन्नुहुन्छ— चार्ट राखेमा थाहा हुन्छ, म अघि बढिरहेको छु या पछि हटिरहेको छु? सारा आधार यादमा छ। तल-माथि भै नै रहन्छन्। बच्चाहरू चल्दा चल्दै थाक्छन्, फेरि चिल्लाउँछन्— बाबा, यस्तो हुन्छ। याद गर्न बिसिन्छु। देह-अभिमानमा आएर नै पछि हट्छन्। केही न केही पाप गर्छन्। यादमा नै सारा आधार छ। यादबाट आयु बढ्छ, त्यसैले योग अक्षर प्रसिद्ध छ। ज्ञानको विषय त धेरै सहज छ। धेरै छन् जसमा ज्ञान पनि छैन भने योग पनि छैन, यसबाट नोक्सान धेरै हुन्छ। धेरैले मेहनत नै गर्दैनन्। पढाइमा नम्बरवार त हुन्छन् नै। पढाइबाट थाहा हुन्छ यसले कतिसम्म र कसको सेवा गर्दछ? सबैलाई शिवबाबाको परिचय दिनु छ। तिम्रो थाहा छ— बेहदको वर्सा एकै बेहदको बाबाबाट मिल्छ। मुख्य हुनु हुन्छ माता-पिता अनि तिमी बच्चाहरू। यो भयो ईश्वरीय कुटुम्ब। अरू कसैको पनि बुद्धिमा यस्तो छैन होला, हामी शिव बाबाको सन्तान हौं, उहाँबाट नै वर्सा लिनु छ। एक बाबालाई नै याद गर्न छ, त्यो पनि निराकार शिवबाबालाई, परिचय नै यसरी देऊ। उहाँ त बेहदका बाबा हुनु हुन्छ। उहाँलाई सर्वव्यापी कसरी भन्न सकिन्छ! ठीक छ, फेरि उहाँबाट कसरी वर्सा पाउँछन्? पावन कसले बनाउँछ? बन्नै सक्दैनन्। बाबाले घरी-घरी भन्नुहुन्छ— मनमनाभव, मलाई याद गर। यो कसैले पनि जान्दैनन्। कृष्णलाई पनि वास्तवमा सबैले जानेका छैनन्। ती मयूर मुकुटधारी यहाँ कसरी आउँछन्? यो हो धेरै श्रेष्ठ ज्ञान। श्रेष्ठ ज्ञानमा अवश्य केही कठिनाइ त हुन्छ। सहज नाम पनि छ। बाबा सँग वर्सा लिन त सहज छ नि। बच्चाहरूले कठिन किन सम्झन्छन्? किनकि बाबालाई याद गर्न सक्दैनन्।

बाबाले बच्चाहरूलाई दुर्गति र सद्गतिको रहस्य पनि सम्झाउनु भएको छ। यतिबेला सबै दुर्गतिमा गइरहेका छन्। मनुष्य मतले दुर्गतिमा लैजान्छ। यो हो ईश्वरीय मत, त्यसैले बाबा फरक बताउनु हुन्छ। हरेक मानिसले आफैँलाई सोधोस्— म नर्कवासी हुँ वा स्वर्गवासी हुँ? अब सत्ययुग छ कहाँ? तर केही पनि बुझ्दैनन्। सत्ययुगलाई कल्पना सम्झन्छन्। अनेक मत छन्। अनेक मतबाट दुर्गति हुन्छ। एक मतबाट सद्गति हुन्छ। यो त धेरै राम्रो स्लोगन छ— “मनुष्यले मनुष्यलाई दुर्गतिमा लैजान्छन्, एकै ईश्वरले सबैलाई सद्गति दिनु हुन्छ”। त्यसैले तिमी शुभ बोल्छौं नि। बाबाको महिमा गर्छौं। उहाँ सबैका पिता हुनु हुन्छ, सबैको सद्गति गर्नुहुन्छ। बच्चाहरूलाई बाबाले धेरै सम्झाउनु भएको छ— ठिकै छ, प्रभातफेरि निकाले। भन— स्वर्गको स्थापना गर्ने परमपिताले (हेवनली गड फादरले) हामीलाई यो पद प्राप्त गराइरहनु भएको छ, अब नर्कको अन्त्य आउँदै छ। बुझाउनलाई मेहनत त गर्नुपर्ने हुन्छ। हवाइजहाजबाट पर्चा आदि खसाल्न सक्छौं। हामी त एक बाबाको नै महिमा गर्छौं, उहाँ नै सर्वका सद्गति दाता हुनु हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! मैले तिम्रो सद्गति दिन्छु। फेरि तिम्रो दुर्गति

दिनेवाला को हो? भनिन्छ आधाकल्प स्वर्ग, फेरि नर्क। रावण राज्य भनेकै आसुरी राज्य हो। तलतिर नै गिर्दै आउँछन्- उल्टो रावणको मतबाट। पतित-पावन एकै बाबा हुनु हुन्छ, हामी बाबाद्वारा विश्वको मालिक बनिरहेका छौं। यस शरीरबाट पनि मोह निकालिदिनु छ। यदि हंस-बकुल्ला सँगै भएमा मोह कसरी निस्कन्छ? हर एकको परिस्थिति हेर्नु पर्छ। हिम्मत छ आफ्नो शरीर निर्वाह आफैं गर्न सक्छौं भने फेरि धेरै झंझटमा किन फँस्छौं? पेटले धेरै खाँदैन, बस् दुई रोटी खाऊ। अरु कुनै फिक्र छैन। फेरि पनि आफैं सँग प्रण गर्नु पर्छ बाबालाई नै याद गर्नेछु, जसबाट सबै विकर्म विनाश हुन सकोस्। यसको मतलब यो होइनकि धन्दा गर्नु छैन। धन्दा गरेनौं भने पैसा कहाँबाट आउँछ? भीख त माग्नुछैन। यो त घर हो, शिवबाबाको भन्डाराबाट खान्छौं। यदि सेवा गर्दैनौं, मुफ्तमा खान्छौं भने भीख मागेर हिँड्नु जस्तै हुन्छ। २१ जन्म फेरि सेवा गर्नु पर्छ। राजा देखि लिएर रंकसम्म सबै यहाँ छन्, त्यहाँ पनि छन् तर त्यहाँ सदैव सुख हुन्छ, यहाँ सदैव दुःख छ। पद त हुन्छ नि। बाबा सँग पूरा योग राख्नु छ। सेवा गर्नु छ। दिल सँग सोध्नु छ- मैले यज्ञको सेवा कति गर्छु? भनिन्छ- ईश्वर सँग सबै हिसाब बनिबनाऊ छ। त्यसलाई साक्षी भएर हेरिन्छ- यस चलनबाट के पद पाइन्छ? यिनले पनि बुझ्न सक्छन्- श्रीमत्तमा चल्नाले कति उच्च पद पाउँछन्, नचल्नाले कति कम पद हुन जान्छ। यी सबै बुझ्नुपर्ने कुरा हुन्। तिम्रो पासमा प्रदर्शनीमा कुनै पनि धर्मका आउँछन् भने उनलाई भन- बेहदका बाबा सँग सुख-शान्तिको वसा मिल्छ। बेहदका बाबा नै शान्ति दाता हुनु हुन्छ। उहाँलाई नै भनिन्छ शान्ति देवा। अब कुनै जड चित्रले कहाँ शान्ति दिन सक्छ र। बाबा भन्नुहुन्छ- तिम्रो स्वधर्म हो शान्ति। तिमी शान्तिधाममा जान चाहन्छौ। भन्छौ शिवबाबा शान्ति दिनुहोस् भने बाबाले किन दिनु हुन्न? के बाबाले वसा दिनु हुन्न बच्चाहरूलाई? भन्छन् शिवबाबा सुख दिनुहोस्। उहाँ त स्वर्ग स्थापना गर्ने वाला हुनु हुन्छ भने सुख किन दिनु हुन्न? उहाँलाई याद नै गर्दैनौं, उहाँ सँग माग्दै माग्दैनौं भने त उहाँले दिनु हुन्छ पनि के? शान्तिको सागर त बाबा नै हुनु हुन्छ नि। तिमी सुख चाहन्छौ, बाबा भन्नुहुन्छ- शान्ति पछि फेरि सुखमा आउनु छ। पहिला-पहिला जो आउँछन् उनीहरूले सुख पाउँछन्। पछि आउनेहरूलाई सुख माग्न आउने नै छैन। उनीहरूले मुक्ति नै माग्नेछन्। पहिला सबै मुक्तिमा जान्छन्। त्यहाँ त दुःख नै हुने छैन।

तिमीलाई थाहा छ- हामी मुक्तिधाममा गएर फेरि जीवनमुक्तिमा आउने छौं। बाँकी सबै मुक्तिमा जान्छन्। यसलाई विनाशको समय भनिन्छ। सबैको हिसाब-किताब चुक्ता हुनेवाला छ, जनावरहरूको पनि हिसाब-किताब हुन्छ नि। कुनै जनावर राजाहरूको पासमा रहन्छन् भने उनको कति पालना हुन्छ। दौड्ने घोडाको कति सम्हाल हुन्छ किनकि घोडा छिटो दौडिने भयो भने कमाई राम्रो हुन्छ। धनीले अवश्य प्रेम गर्नेछन्। यो पनि ड्रामामा निश्चित छ। त्यहाँ यो हुँदै हुँदैन। यो दौड आदि पछि सुरु भएको हो। यो सारा बनिबनाऊ खेल हो। सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यलाई पनि अब तिमीले जानेका छौ। आदिमा अति थोरै मनुष्य हुन्छन्। हामी विश्वमा राज्य गर्दै रहनेछौं। हरेकले बुझ्न सक्छन्- म बन्न सक्छु वा सकिदैन? मैले धेरैको कल्याण गर्छु? यसमा मेहनत गर्नु पर्छ जबकि बाबा मिल्नु भएको छ। दुनियाँवाला त आपसमा लडाईं-झगडा गरिरहन्छन्, विनाशको लागि के-के बनाइरहन्छन्। यस्ता-यस्ता बमहरू बनाउँछन्, जसबाट आगो लागोस्। दुनियाँलाई आगो कहाँ लाग्छ र। निभाउनेवाला कोही पनि रहने छैन। धेरै बमहरू बनाइरहन्छन्। त्यसमा विषालु ग्याँस आदि हाल्छन्। जसले गर्दा हावा चल्नासाथ सबै खतम हुन्छन्। मृत्यु त सामुन्ने खडा छ, त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- वसा लिनु छ भने लिऊ। मेहनत गर। अति धन्दा आदिमा नजाऊ। कति चिन्तन राख्नु पर्छ। बाबाले यिनलाई त छुटाइदिनुभयो। अहिले त यो फोहोरी दुनियाँ हो। तिमी बच्चाहरूले बाबालाई याद गर्नु छ, जसबाट तिम्रो विकर्म विनाश हुन सकोस् र बाबा सँग वसा लिन सक। धेरै प्रेमले याद गर्नु छ। लक्ष्मी-नारायणको चित्र देखेर नै दिल खुशी हुन्छ। यो हाम्रो लक्ष्य उद्देश्य हो। गर्न त पूजा गर्दथ्यौं तर हामी नै यस्तो बन्न सक्छौं भन्ने कहाँ थाहा थियो र। हिजो पुजारी थियौं, आज पूज्य बनिरहेका छौं। बाबा आउनु भयो त्यसैले पूजा छोडिदियो। बाबाले विनाश र स्थापनाको साक्षात्कार गराउनु भयो नि। हामी विश्वको मालिक बन्नेछौं। यो त सबै खतम हुनु छ, फेरि हामी किन बाबालाई याद नगर्ने? भित्र एकको नै महिमा गाइरहन्छन्- बाबा, हजुर कति मिठा हुनु हुन्छ!

तिमीलाई थाहा छ- हामी सबै आत्माहरूको पिता उहाँ एक नै हुनु हुन्छ, उहाँबाट नै वसा मिल्छ। हामीले भक्तिमार्गमा उहाँलाई याद गर्दथ्यौं, उहाँ परमधाममा रहनेवाला हुनु हुन्छ, त्यसैले त उहाँको चित्र पनि छ। यदि उहाँ नआएको भए चित्र किन हुन्थ्यो? शिव जयन्ती पनि मनाउँछन्। उहाँलाई भनिन्छ नै परमपिता परमात्मा। बाँकी त सबैलाई मनुष्य वा देवता भनिन्छ। सबै भन्दा पहिला आदि सनातन देवी-देवता धर्म थियो, पछि अरु धर्म भएका हुन्। त्यसैले यस्ता बाबालाई कति प्रेमले याद गर्नु पर्छ। भक्तिमार्गमा त धेरै स्तुति गर्छन्, अर्थ केही पनि

जान्दैनन्। जे आयो त्यही महिमा गरिरहन्छन्। अनेक स्तुतिहरू छन्। बाबाको स्तुति (महिमा) के गर्छौं। तिमी नै कृष्ण हो, तिमी नै व्यास हो, तिमी नै फलाना हो... यो त ग्लानि भयो। बाबाको कति अपकार (निन्दा) गर्छन्। बाबा भन्छन्— ड्रामा अनुसार यिनीहरू सबैले मेरो अपकार गर्छन् फेरि म आएर सर्वको उपकार, सर्वको सद्गति गर्छु। म आएको छु नयाँ दुनियाँको स्थापना गर्न। यो हो नै हार-जितको खेल। ५ हजार वर्षको बनिबनाउ ड्रामा हो, यसमा कति पनि फरक हुन सक्दैन। यो ड्रामाको रहस्य बाबा बाहेक कसैले सम्झाउन सक्दैन। मनुष्य मत त अनेक निस्किरहन्छन्। देवता मत त मिल्दैन। बाँकी हो मनुष्य मत। हरेकले आफ्नो विचार निकालिरहन्छन्। अब तिमीले अरु कसैलाई पनि याद गर्नु छैन। आत्माले केवल आफ्ना बाबालाई नै याद गरिरहोस्। मेहनत गर्नु छ। जसरी भक्तहरूले पनि मेहनत गर्छन् नि। धेरै श्रद्धाले भक्ति गर्छन्। जसरी त्यो भक्ति हो, यो हो तिम्रो ज्ञानको मेहनत। भक्तिमा कम मेहनत गर्छन् र? गुरुहरूले भन्छन् दैनिक १०० पटक माला जप, फेरि कोठामा बस्छन्। माला जप्दा-जप्दै घण्टौं लाग्छ। धेरै जसो राम-रामको धुन लगाउँछन्, यहाँ त तिमीलाई बाबाको यादमा रहनु छ। धेरै प्रेमले याद गर्नु छ। कति मीठा बाबा हुनु हुन्छ। यति मात्र भन्छन्— मलाई याद गर अनि दैवीगुण धारण गर। स्वयं गर्नेछौं तब अरुलाई पनि मार्ग बताउनेछौं। बाबा जस्तो मीठो अरु कोही हुन सक्दैन। कल्पपछि बल्ल तिमीलाई मीठा बाबा मिल्नुहुन्छ। फेरि थाहा छैन, यस्तो मीठा बाबालाई किन भुल्छौं! बाबा स्वर्गका रचयिता हुनु हुन्छ भने तिमी पनि अवश्यै स्वर्गको मालिक बन्छौं। तर खिया निकाल्नको लागि बाबालाई याद गर। याद गर्ने नसक्ने यस्तो कुनचाहिँ समस्या आउँछ? कारण बताऊ— के बाबालाई याद गर्न कठिन हुन्छ र? अच्छा—

मीठे-मीठे लक्की सिताराहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

१) शरीर निर्वाह अर्थ कर्म अवश्य गर, तर अति झंझटमा फँस्नु हुँदैन। धन्दा आदिको यस्तो चिन्तन नहोस् जसले बाबाको याद नै भूलियोस्।

२) अनेक मनुष्य मतहरूलाई छोडेर एक बाबाको मतमा चलनु छ। एक बाबाको महिमा गर्नु छ। एक बाबालाई नै प्रेम गर्नु छ। बाँकी सबैबाट मोह निकालिदिनु छ।

वरदानः— ज्ञानको लाइट माइटबाट गलतलाई ठीकमा परिवर्तन गर्ने ज्ञानी आत्मा भव भनिन्छ ज्ञान प्रकाश हो, शक्ति हो। जहाँ लाइट अर्थात् प्रकाश छ— यो गलत हो, यो सही हो, यो अन्धकार हो, यो प्रकाश हो, यो व्यर्थ हो, यो समर्थ हो, तब गलत बुझ्नेवाला गलत कर्म वा संकल्पको वशीभूत हुन सक्दैनन्। ज्ञानी आत्मा अर्थात् समझदार, ज्ञान स्वरूप आत्माको कहिल्यै यस्तो हुनु पर्छ.... यो भन्न सक्दैनन्, उ सँग गलतलाई सहीमा परिवर्तन गर्ने शक्ति हुन्छ।

स्लोगनः— जो सदा शुभ चिन्तक र शुभ चिन्तनमा रहन्छ ऊ व्यर्थ चिन्तनबाट छुट्छ।